

UW HANDSCHOENEN, MEVROUW

Inspiratiebronnen:

K. WAGNER, *De schone en de koning. Barones de Vaughan en Leopold II*, Leuven, 2000.

J. VAN DEN BERGHE, *De naakte kroon*,

J. VAN DEN BERGHE, *De schaduw van de kroon*, Antwerpen, 2005.

A. HOCHSCHILD, *De geest van koning Leopold II*,

PERSONAGES:

Caroline Delacroix, Blanche, barones de Vaughan, maîtresse, echtgenote van Leopold II

Leopold II, koning der Belgen

Antoine Durrieux, luitenant, amant van Caroline

Kardinaal Mercier, aartsbisschop

Goffinet, baron, vertrouweling van Leopold II

Beyens, bankdirecteur, gunsteling van Leopold II

journalist

Jeanne, een vrouw uit het beluik

douanier*

stem Angèle, oudste zus van Caroline

stem priester

stem chauffeur

stem straatventer

stem croupier

stemmen die schelden

stem La belle Otéro

stem Maude d'Estève

stem Emilienne d'Alençon

*negen personages kunnen door vijf acteurs gespeeld worden

KOSTUMERING: periode la Belle Epoque

Jugendstil

Elseviers kostuumgids, Amsterdam-Brussel, 1981.

JOHN PEACOCK, *Kleding door de eeuwen heen. Een visuele geschiedenis*,

Haarlem-Kapellen, 1991.

ANNEMARIE DEN DEKKER, *Rijk gekleed. Van doopjurk tot baljapon 1751-1914*,

Bussum, 2005.

LEONTIEN VAN BEURDEN, *Over mode en mensen. Tien eeuwen kostuumgeschiedenis*,

Amsterdam, 2004.

UW HANDSCHOENEN, MEVROUW

Indeling:

INTRO

1ste AKTE: expositie:

aankomst Blanche in Buenos Aires

Blanche: opvoeding door Angèle

foto's Blanche in Zuid-Amerikaanse kranten

jaloersheid van en angst voor Angèle

Blanche: vlucht naar Europa

contact met Lt. Durrieux

verblijf in Bordeaux, Parijs

ontgoocheling over Durrieux

toevallige (?) ontmoeting met Leopold

Blanche: uitnodiging voor contact

eerste kennismaking met Leopold

Blanche: laatste ontmoeting met Durrieux

hotelkamer in Bad Gastein

Blanche: Leopold II

2de AKTE: intrige:

Blanche en Leopold in Brussel

Blanche: overlijden Marie-Henriette

tussenkost journalist

Blanche met Leopold over begrafenis en haar eigen residentie

Blanche: de 'talenten' van Leopold

aanslag

contact met Durrieux in Parijs

confrontatie Blanche-Durrieux-Leopold

Blanche: spijt over het gebeurde

de dochters van Leopold

Blanche naar theater in opdracht Leopold

Blanche: confrontatie met dochter Clémentine

verklaring theatersituatie door Leopold-Blanche roddelproblemen

3de AKTE: climax:

Blanche en Leopold op reis ter vermijding roddels

Blanche in verwachting, naar Cap Ferrat in voorbereiding op moederschap

Blanche: haar leven en bevalling 1ste kind in Cap Ferrat

Leopolds cadeau: 'barones de Vaughan'

Blanche krijgt in België verwijten naar hoofd geslingerd

reactie Leopold op verwijten en diens ontgoochelingen

tussenkost journalist

Blanche: confrontatie met graaf Fonade

Leopolds beschuldiging Blanches ontrouw en verantwoording diens gedrag

reactie van Blanche en Leopolds tegemoetkoming

aankondiging 2de zwangerschap

lectuur brieven n.a.v. zwangerschap

Leopolds achterdocht vaderschap

Blanche: 2de zoon geboren

spijt over twijfel vaderschap

Blanche: stigma van de Coburgs,

persaanvallen op Leopold

geldcadeau Leopold en aankoop kasteel in Parijs

tussenkomsten Jeanne

vermaning priester Leopolds gedrag

4de AKTE: catastrofe:

Blanche: ruzie in Noorwegen

alleen terug naar Oostende

bijleggen ruzie

Leopolds zonen en kuiperijen van diens dochters

gesprek met Mercier: huwen of verstoten

Blanche: tutoyeren en kuiperijen

uitstel huwelijk, erkenning zonen, Blanche naar Parijs

Leopold met Blanche over verblijf in Parijs, melding ziekte

kerkelijk huwelijk; burgerlijk huwelijk na genezing

opdracht Goffinet na Leopolds overlijden

Blanches wil tot verzoening tussen Leopold en diens dochter Clémentine

gesprek over fortuin

Leopolds dood in bijzijn Blanche

5de AKTE: peripetie:

Blanche in gesprek met chauffeur over begrafenisstoet

contact met bankdirecteur en ontvangst fortuin

Blanche aan de grens in gesprek met douanier

EPILOOG

DECOR: open doek

vooraan jardin: verhoogje met leuning voor kostuums, stoel en tafeltje;

vooraan cour: verhoogje met leuning voor kostuums, kleine wastafel met taboeret;

naar achteren, midden van podium over de breedte:

links: verticaal zijdoek, midden: gaasdoek, rechts: verticaal zijdoek;

gaasdoek moet kunnen worden opengeschoven,

achter het gaasdoek: chaise longue, stoel Leopold, tafel, bed dat

naar boven kan worden gehesen en waaronder dan een boekenkast

verschijnt;

[Voor het stuk begint, hangen boven de scène foto's van Exposition Universelle 1900,

Eiffeltoren, Champs Elysées, Seine, station Musée d'Orsay...;

en affiches Moulin Rouge, nachtclubdanseressen, kroegen... van Henri de Toulouse Lautrec.

Ondertussen Franse muziek begin 20ste eeuw, eerst wat luid, daarna zachtjes.

Dan vrouwenstemmen – het gaat om vrouwen bij wie Leopold II vertroosting zocht]

INTRO

LA BELLE OTÉRO

Bon soir, messieurs, dames, je m'appelle La Belle Otéro. Je suis une grande courtisane.

Leopold deux was een minnaar zonder verbeelding. Ik heb van hem een prachtig seksbeest gemaakt.

MAUDE d'ESTÈVE

Moi, je suis Maude d'Estève. Ik ben een gewoon meisje, maar ik heb me opgewerkt

EMILIENNE d'ALENÇON

Mon nom est Emilienne d'Alençon. Op Leopolds reizen was ik gravin. Hij stelde me voor als zijn professeur de français. Een leerling met zijn lerares.

Certainement, c'est piquant!

ALLE DRIE SAMEN

Alle drie sliepen we met le roi des Belles et des Belges. Wij waren zijn favorieten. Met een gewone man gingen we niet naar bed.

Wij zijn gedistingeerd.

[foto's en affiches boven de scène verdwijnen]

1ste AKTE

1ste scène

[Zuid-Amerikaanse muziek weerklinkt -vanuit de coulissen links midden een loopbrug naar podium=aanlegsteiger, daarlangs flitslampen die aan- en uitgaan als Blanche, poses aannemend, naar beneden komt -blijft even staan

geel licht op loopbrug dat sterker wordt]

BLANCHE

[mantelpak-platte hoed met kunstbloemen (viooltjes, rozen), parasol, elegante schoenen met hakjes, leren handschoenen, tasje met metalen ketting]

Bonjour, messieurs. Comme ça? C'est bien? Oui. Allez-y.

Merveilleux. La chaleur. Agréable.

Ici Paris. Paris.

[Applaus]

[Blanche vertelt naar publiek toe – loopt in lichtcirkel naar verhoogje links – zet hoed af]

Nog nooit zoveel aandacht gekregen. Al die fotografen voor mij, niet

voor mijn oudere zus. Incroyable! Angèle heeft me opgevoed na mama's dood.

Tien jaar geleden. Ik ben nu 15, en ik mag van mezelf zeggen: ik ben mooi..

Ik, Blanche Delacroix. Officieel, maar de meesten noemen me Caroline.

Waarom ik in Rio met mijn zus aan wal ben gegaan?

Een heel lang verhaal.

Ons Angèle, 31 jaar, is niet mooi, ze is sprankelend knap. De hogere kringen,

de mannen, liggen aan haar voeten. Ze legt het graag aan met knarren.

Voldoen ze niet meer... dumpen. Eerst zoveel mogelijk profiteren... uitzuigen.

Zo is het ook de oude graaf van Péage vergaan.

De jonge, levenslustige Emile Vitta-Rothschild kon zich daarna verzwelgen in haar liederlijkheid. Daarvoor is mijn zus in heel Parijs bekend:

zedeloosheid, schunnigheid en ja, haar schoonheid.

Toute la population est amoureuse d'elle.

De baron uit Lyon was gokker. En Angèle had geld nodig, veel geld. Voor juwelen, voor jurken. Maar gokken is riskie business. Opeens zat hij tot over zijn oren in de schuld.

De enige oplossing: verdwijnen, en liefst zo ver mogelijk. Naar Argentinië.

En ik mocht mee, met Emile en met Angèle. Als men in Argentinië het woord Paris hoorde, dan was niets meer onmogelijk. Paris was een vrijeleide. Paris had prestige.

Paris was magie.

Angèle en ik: twee parisiennes. En wij hebben het... flair. Maar ik toch iets meer dan zij. Blijkbaar.

Ik ben mijn zus erg dankbaar. Niet voor de bootreis, maar voor mijn opvoeding. Echt.

Ik moest naar een kostschool. Ik kreeg zelfs een gouvernante.

Angèle had andere besognes. Hoe vrijer Angèles gedachten werden – en dan heb ik het over de liefde, over de mannen-, hoe strenger ze voor me werd.

Mijn ouders hadden het niet breed. Zij heeft me uit de armoede gered. Waarvoor dank.

Angèle heeft voor mij meer gedaan dan ze vermoedt. Zonder het goed

te beseffen is ze voor mij een uitstekende lerares geweest. Haar erotische escapades hebben me de wereld van de verleiding, van de seks geopenbaard.

Iedere keer telkens als ik in haar kamer licht gekreun hoorde - en dat gebeurde vaak - sloop ik meteen naar de overloop. Lang stond ik door het sleutelgat van haar slaapkamer te loeren. Ik was een voyeuse.

Ik genoot, ik genoot, en in mijn nachtgewaad beleefde ik heerlijke momenten.

Dank je wel, Angèle. Jij bent niet alleen mijn oudste zus, maar mijn leerschool.

Jammer: haar vreemde, paranoïde gedrag.

2de scène

[Kranten worden op het podium gegooid-Blanche schrikt, verlaat verhoogje naar midden podium, (lichtcirkel verdwijnt) neemt ze vast en is meer dan verbaasd]

BLANCHE

Dat kan niet. Nee, ik droom. Kijk, ik sta in de kranten, en nog wel op de voorpagina.

[doorbladert kranten]

Angèle, waar ben jij? Jij bent wijd en zijd gekend. Je opzichtige levensstijl heeft je beroemd gemaakt. Jij brengt menig hoofd op hol.

De paparazzi zijn er in de eerste plaats voor jou, tenminste, dat dacht ik.

Wat hebben die in mij gezien?

Niet één foto van mij, maar tientallen. Zwart-wit... dommage.

Angèle, voor velen ben jij een schoonheidskoningin, al ben je wel zestien jaar ouder dan ik...

Ik vind het jammer dat ik alle aandacht krijg... nee, ik lieg.

Er is iets. Al meer dan een dag heb ik je niet meer gezien. Angèle.

3de scène

[Blanche richting gaasdoek dat opengaat, gaat op een chaise longue l liggen en geniet zichtbaar van water in de kranten staat]

BLANCHE

Mon visage en... mijn blonde lokken. Superbe!

STEM ANGELE

Ik ben boos, Caroline, razend. Ik had je moeten achterlaten in Parijs. Maar ik wil mijn verantwoordelijkheid niet ontlopen. Ik heb papa beloofd voor je te zorgen toen hij weduwnaar werd.

[van boven komt een schaar naar beneden bungelen – die gaat op en neer –schaar wordt door spot gevolgd en schittert hevig]

BLANCHE

Wat moet je, Angèle? Wil je van me af?

STEM ANGELE

Alleen van je haar. Van je lokken. Kom hier, dat ik ze afknip.

BLANCHE

[heftige bewegingen op chaise longue]

Mijn haren zijn mijn trots, mijn glorie.

STEM ANGELE

Kort haar is mode.

Ik zal ze knippen.

BLANCHE

Nee, zeg ik je.

STEM ANGELE

En toch doe ik het.

BLANCHE

Die kans krijg je niet.

STEM ANGELE

Ik , Angèle Delacroix, je suis la préférée.

BLANCHE

Angèle, jij bent zeer mooi. Maar je blijft van mijn haar.

STEM ANGELE

Ik knip!

[Blanche slaat tegen schaar]

STEM ANGELE

Daar ga je nog spijt van krijgen, Caroline, ma petite soeur.

BLANCHE

[springt op]

Hier blijven... nee! Wat doet een kat

in het nauw? Aanvallen. Moi... je m'enfuis. Ik vlucht.

[Blanche verlaat chaise longue – gaasdoek dicht – naar wastafel rechts vooraan –verzorgt uiterlijk]-

4de scène

[vertelt – in deze scène verandert Blanche van outfit: ze trekt een wandelkostuum aan]

BLANCHE

Het lukte me.

Het was niet makkelijk om Argentinië te verlaten. Ik heb gefantaseerd en ... gelogen. En mijn verleidelijke blik, die deed het. Ik kon het!

Naar Europa. Ik mocht niet de indruk wekken alleen te zijn, en zeker niet bij het aan wal gaan.

De boordcommissaris kon gerust zijn. Ik wind iedereen om mijn vinger.

Wandelend op het dek, kruiste ik hem. En op hetzelfde moment

botste een meeuw tegen ons aan. Ze bracht ons

samen: mij en Antoine Durrieux, luitenant bij de Franse koloniale infanterie.

Hij was zo lief, zo teder voor die ongelukkige afgedwaalde vogel.

Ik voelde me ineens veilig, zo geborgen bij Antoine. Hij luisterde naar

mijn verhaal. Mijn zus had geld in mijn hotelkamer gelegd. Ik kon vertrekken.

Haar concurrente was weg, en hij hoorde het woord... 'argent'.

Officier Antoine Durrieux. Hij nam me in zijn armen, overlaadde me met kussen.

Hij leidde me binnen in een hemel van genot. Dat dacht hij. Hij deed het zo onschuldig.

Ik heb een trukendoos. Hij mocht geloven in zichzelf.

Ik heb macht.

In de kajuit heb ik vaak gekreund, gekird. In Bordeaux zijn we aan wal gegaan.

In het Hôtel de Bayonne, in dezelfde stad, heeft Antoine me ten huwelijk gevraagd.

Ik betoverde hem. We bezochten samen, zo vaak we konden...

het rijk der zinnen.

Waar we ook waren, één doel hadden we voor ogen: leven, leven, met volle teugen. Een roes, een liefdesroes.

Ik wist nauwelijks dat we op weg waren naar Parijs.

Hij beloofde me alles. In het Palace Hôtel aan de Champs Elysées bleek alles bluf. Hij bezat geen persoonlijk fortuin.

Vaak aten we in onze hotelkamer een broodje. We hadden geen geld meer om chic te dineren. Gokken is riskie business. Trekken mijn zus en ik eenzelfde soort mannen aan?

Ik zette die gedachte uit mijn hoofd. We leefden van de liefde, hoewel mijn passie enigszins verminderde.

Als Antoine naar de paardenrennen was, ging ik naar de salon van het hotel.

Paraderen. De blikken.

[licht – Blanche staat op en paradeert van rechts naar links]

5de scène

[Leopold met tweed pet verschijnt en volgt Blanche die haar handschoenen laat vallen]

LEO

Uw handschoenen, madame.

[Blanche draait zich om]

BLANCHE

Ah, mes gants!

LEO

Oui, vos gants, madame.

BLANCHE

Merci, monsieur.

LEO

A votre service.

[Leopold verdwijnt links]

6de scène

[Blanche gaat naar verhoogje links - vertelt]

BLANCHE

Op mijn kamer sloeg het klokje van het schouwornament niet twaalf, maar dertien keer.

Het frappeerde me. Dertien. Je suis née op 13 mei 1883. Ik ben het dertiende kind

van Jules en Cathérine Sibille. Dertien slagen. Lachte het geluk me toe?

Er werd op de hotelkamerdeur geklopt. Een piccolo vertelde me dat een dame in de lounge van het hotel op me wachtte.

Een elegante vrouw met een brede glimlach was me komen opzoeken. Ze heette Morlinoff. Volgens haar wenste een belangrijk man een onderhoud met me.

[Blanche verlaat verhoogje en gaat naar gaasdoek]

De volgende dag stond ik voor de deur van haar etablissement. Het was geen gewoon huis.

[zacht rood licht achter gaasdoek – publiek ziet stoel met Leopold en tafeltje in profiel]

Ik werd verwacht, dat voelde ik.

[gaasdoek open]

Ik werd naar een kleine salon geleid.

7de scène

[spot op tafeltje met daarop kristallen voorwerpen –Blanche gaat

naast de tafel staan, glimlacht, bekijkt Leopold, draait haar hoofd verleidelijk in alle richtingen]

LEO

Bonjour. Wel, Très Belle, *[Blanche even verbaasd bij Très Belle]* weet u wie ik ben?

BLANCHE

Men heeft me gezegd dat u iemand met een hoge positie bent.. *[aarzelend]* koning Oskar van Zweden?

LEO

Misschien wel Leopold van België.

[Blanche, verbaasd, kijkt naar de voorwerpen op tafel]

BLANCHE

Ja, ik ben even...

LEO

Dat begrijp ik. Neem die kristallen dingen eens even vast.

[spot op Blanche haar handen die de voorwerpen vastnemen]

BLANCHE

Het zijn geen gewone ... het zijn pareltjes.

LEO

Toon me uw handen, Très Belle,

[Leopold neemt haar handen in de zijne]

ze zeggen veel. Het zijn niet de kleine, dikke handen van een courtisane.

BLANCHE

Hoe kent u me?

LEO

Ik heb u gezien in de salon van het hotel. Dankzij de hoteldirecteur hebben we nu elkaar ontmoet. Wij zullen elkaar blijven zien.

[Blanche probeert zich los te trekken]

BLANCHE

Hoe bedoelt u?

LEO

Luister, Très Belle, u gaat nu naar het hotel. Over een paar dagen zult u met mij naar Oostenrijk vertrekken, naar Bad Gastein.

U bent dan in mijn bijzijn mijn nichtje uit Italië, Gräfin von Rienzi.

BLANCHE

Maar, sire, over drie weken je suis mariée.

LEO

Uitstekend! Ik zal u vroeger laten ophalen. Dan is er geen probleem.

BLANCHE

U kent me niet eens.

LEO

Daarvoor is deze kamer nu niet de geschiktste plaats. Ga naar uw hotel en droom.

BLANCHE

Sire, vous comprenez que...

LEO

Hier is geld. Ik verwacht dat u naar de beste couturiers van Parijs gaat.

Ik wil u mooi zien.

[Leopold kust haar handen – Blanche verlaat Leopold – gaasdoek dicht]

8ste scène

[vertelt – paradeert in lichtcirkel naar rechts vooraan]

BLANCHE

Ik was buiten mezelf. Ik mocht er niet aan denken dat een hooggeplaatste, een koning nog wel, zijn zinnen op mij had gezet.

Ik voelde me op en top vrouw. Ik ben meer dan uniek.

's Avonds in het hotel ontmoette ik Antoine. Het paardenrennen was voor hem alweer tegengevallen. Toen ik over eten begon, zat het spel op de wagen. Het ene woord bracht het andere mee. Ruzie. Uiteindelijk: twee broodjes en om door te spoelen:

de l'eau de lavabo.

Antoine Durrieux, lieutenant! Ik zag hem graag, maar ik vertelde hem

niets van wat ik had meegemaakt. We bedreven de liefde. Hij had er meer aan dan ik.

De volgende dag liet ik hem opnieuw vertrekken naar zijn paardenrennen. Daar kon hij zich verslaven.

Daarna ging alles voor mij in een stroomversnelling.

*[Blanche verlaat zenuwachtig rechts verhoogje, verdwijnt in de coulissen –
geluid van treinen en stations]*

9de scène

*[Blanche, in reistenuue (hoed met veren), komt met reiskoffer op – gaat richting gaasdoek –
gaasdoek open –als Blanche de ruimte achter gaasdoek betreedt, wordt de ruimte verlicht –
er staat een bed – Blanche legt koffer waarop de letter R duidelijk zichtbaar is, op bed –
ze opent koffer en pakt uit (wandelpak, jurken, corset...)]*

BLANCHE

Hoe mooi! Ik heb smaak. Nog nooit heb ik zoveel jurken gekocht, en dat allemaal dankzij... Leopold van België.

[Leopold komt ruimte achter gaasdoek binnen]

LEO

Bonjour, Très Belle. *[Blanche schrikt even]* Eindelijk samen in Bad Gastein.

U hebt mooie dingen gekocht.

BLANCHE

Dank u, sire.

LEO

U hoeft me niet sire te noemen.

...

Ik noem u Très Belle. Spreek mij dan aan met Très Vieux.

BLANCHE

Très Vieux?

LEO

Oui, ça me plaît. Alles is verlopen zoals ik heb voorzien, zoals IK heb gewild.

Wat vond u van de treinreis, in de speciaal voor u gereserveerde salonwagen...

BLANCHE

Het lijkt wel een sprookje. En dan nu deze suite.

LEO

Dat verdient u.

BLANCHE

[omhelst Leopold]

Sire...

LEO

Très Vieux was de afspraak.

BLANCHE

Très Vieux, u bent ontzettend goed voor mij, maar ik moet u toch iets zeggen.

LEO

Aarzel niet. On vous écoute, Très Belle.

BLANCHE

Eigenlijk vind ik het niet kunnen dat ik Antoine Durrieux heb verlaten
zonder persoonlijk afscheid van hem genomen te hebben. Ja, een brief...

LEO

Et alors?

BLANCHE

Ik heb beloofd met hem te trouwen. Eigenlijk is het mijn plicht over een paar dagen
naar Antoine terug te keren.

LEO

Dat is heel juist, Très Belle.

[zeer plechtig]

Maar omwille van het staatsbelang verbieden wij het u. Dat mag duidelijk zijn.

[beiden beginnen te lachen]

BLANCHE

Ja, natuurlijk, staatsbelang, zover had ik niet gedacht.

LEO

Nu au sérieux. Wij moeten nog enkele afspraken maken, Très Belle.

BLANCHE

Ik luister.

LEO

Zo wil ik het horen. Ik wil niet dat men ons samen ziet.

Wij ontbijten, dineren en souperen aan een afzonderlijke tafel. Ik met mijn officieren

En u, Très Belle...

BLANCHE

Met mijn kamervrouw.

LEO

Ik ontmoet u morgen in het park. Wij sturen een koets. En ook de volgende dagen. Tot straks.

[Leopold trekt Blanche op het bed l – licht dooft in ruimte achter gaasdoek – terwijl gaasdoek dichtgaat, gaat Blanche in lichtcirkel naar rechts]

10de scène

[vertelt]

BLANCHE

Ik hou van Antoine. Maar de vitaliteit van de koning... op...goh... op zijn... daar staat geen leeftijd op.

Kan Très Vieux een vrouw berijden... non, de liefde bedrijven. Hij krijgt niet genoeg van me.

Hij is teder, lief, maar ook naïef. Als we in het park samen zijn en elkaar omarmen, dan denkt hij dat niemand het gezien heeft. Très Vieux meent dat hij alles kan verhullen.

Wat kan een man naïef zijn! Maar dat maakt hem ook zo onschuldig.

Als hij me kust en me dicht tegen zich aantrekt, dan voel ik heus niet de sleutel van zijn hotelkamer. Maar dan weet ik hoe laat het is. En afzonderlijk terug naar het hotel.

Oh, il est si charmant, zo overweldigend.

Als hij me kust en me dicht tegen zich aantrekt, dan voel ik heus niet de sleutel van zijn kamer. Terug naar het hotel, even alleen...

dat is er te veel aan.

Iets anders.

Niemand wordt graag ziek, maar wat ik nu vertel, grenst aan het ongelooflijke.

Vaak heb ik erom gelachen, en Très Vieux – ik vind dat wel grappig - trekt dan een bedenkelijk gezicht.

Als hij bij druilerig weer naar buiten gaat, - in Oostenrijk kan het regenen - hult hij zijn witte baard in een hoes. En die is vastgemaakt met touwtjes aan zijn breedgerande hoed.

Niest er iemand in de dining room, dan is hij in alle staten.

Hoort hij een ober of een kamermeisje kuchen, dan wordt hij meer dan nerveus.

Zelfs de kranten die hij dagelijks doorneemt, laat hij door het hotelpersoneel strijken..

Ik vind dat komisch, maar hij is een echte angsthaas.

En dan is er iets gebeurd wat me verontrustte.

Op een morgen maakte hij een einde aan ons wekenlange verblijf in Oostenrijk.

Hij moest naar zijn vrouw, Marie-Henriette. Ze zou iets over onze verhouding opgevangen hebben.

Je n'ai jamais vu la reine, maar al veel over haar gehoord.

Een gemaakt huwelijk, en daarmee is alles gezegd. Weinig affectie. Très Vieux en zij

leven naast elkaar. Hoewel hij toegeeft dat ze mooi is. Af en toe probeerde hij te voldoen

aan zijn verplichtingen voor een mannelijke troonopvolger, maar het bleef bij dochters.

Intiem? Voor hem was het bij de koningin meer dan een karwei. En hij raakte al

lang niet meer opgewonden. Hij zag mij en meteen een bobbel in zijn koninklijke broek

met biesje. *[lacht]*

Wat hij in Brussel ging doen... geen idee... Nog eens proberen, zeker?

Rien à faire.

Ik ging terug naar Parijs, met een heel klein hartje. Maar ik was pas gerustgesteld,

toen hij me liet weten dat we elkaar zouden weerzien.

[licht dooft langzaam – Blanche naar de coulissen - even Franse muziek]

2de AKTE

1ste scène

[ruimte achter gaasdoek wordt zachtjes belicht – gaasdoek open - in een bed met zijden

lakens liggen Leopold en Blanche in nachtgewaad]

BLANCHE

Eén keer per week van Parijs naar Brussel.

Altijd hetzelfde stramien: opgehaald worden in het Hôtel Bellevue, door het

houten poortje in de muur rondom de tuinen, en zo naar het koninklijk paleis.

Spannend.

LEO

Ooit zal het veranderen.

BLANCHE

Wat heerlijk met u, Très Vieux.

Mais il est cinq heures du matin. Ik moet weg. Alles moet geheim blijven.

LEO

Dat weet u. Ca c'est notre destin.

BLANCHE

En daar hebben wij alles voor over.

LEO

Zo mag ik het horen. Eind deze week, Très Belle, vertrekt u naar de Franse Pyreneeën.

Ik kom later. Eerst moet ik naar mijn vrouw, de koningin. Ze is in Spa voor een kuur.

BLANCHE

O, ik ben zo blij, sire, euh... Très Vieux.

Weet u waarmee ik het moeilijk heb?

LEO

Zeg het me. Misschien heb ik een oplossing.

BLANCHE

Als ik seffens door de tuinen loop, voel ik me in het oog gehouden. Ook al zie ik niemand.

LEO

Niet zeuren.

[ze omhelzen elkaar-komen uit bed – bed wordt naar boven getrokken en er verschijnt een boekenkast]

Tot in Bagnères-de-Luchon.

BLANCHE

Au revoir.

[verlaten elkaar, maar komen terug naar elkaar als jonge verliefden – ondertussen gaat gaasdoek langzaam dicht – Blanche in lichtcirkel naar rechts vooraan]

2de scène

[vertelt – verandert van outfit]

BLANCHE

En dan is het allemaal zeer vlug gegaan... voor de koningin.

In Luchon vernamen we haar overlijden. En toen zag ik een heel andere Très Vieux.

Hij had zoveel verdriet. Hield hij van haar op zijn manier? Ik weet het niet. Nooit

heeft hij iets over haar gezegd. Zijn viriliteit, zijn opgewektheid... en dan la tristesse.

J'avais pitié avec lui.

*[voor het podium in lichtspot verschijnt een journalist– Blanche
in het donker gaat richting gaasdoek]*

JOURNALIST

Leopold is een komediant.

16 was Marie-Henriette toen ze met hem trouwde.

Liefde tussen hen beiden is het nooit geweest. Vrij snel

voldeed ze niet aan zijn fantasieën en grillen. Ze leefde

teruggetrokken in Spa. Bidden, soms naar het theater gaan en

haar dieren verzorgen: lama's, papegaaien, kamelen, honden en

paarden. De edele dieren waren goed af. Ze kregen champagne.

[journalist verdwijnt –spot uit – licht in ruimte achter gaasdoek]

BLANCHE

De begrafenisstoet zag ik vanop een balkon. Eerst zag ik Très Vieux niet, maar...

3de scène

[gaasdoek open – Blanche bij Leopold voor boekenkast]

LEO

U herkende me niet...

BLANCHE

Nee, met die pruik op. Gelukkig dat uw witte baard u verried!

LEO

[lacht]

Blootshoofds lopen in september houdt risico's in, Très Belle.

BLANCHE

Hopelijk moeten we nu minder heimelijk doen.

LEO

Ik hou zielsveel van u.

U krijgt een eigen residentie met eigen personeel.

BLANCHE

U maakt me wel nieuwsgierig.

LEO

Villa Vanderborght met een heel groot park. Naast het paleis.

BLANCHE

[naar het publiek toe]

Ik dacht dat ik in Laken kwam wonen. We hebben toch niks meer te vrezen,
of vergis ik me? Eigenlijk ben ik officieel de minnares van de koning.

[draait terug naar Leopold]

LEO

Ik ga ook een bruggetje over de buurtspoorweg laten bouwen.

BLANCHE

Pourquoi?

LEO

Dan ben ik vlug bij u.

Ieder moment van de dag wil ik bij u zijn

BLANCHE

Dat kan niet altijd, Très Vieux. Staatsbelang.

[beiden lachen]

LEO

U begint het te kennen.

[Leopold verdwijnt – gaasdoek blijft open - licht dooft – Blanche paradeert in lichtcirkel]

3de scène

*[vertelt – aan het einde van deze scène betreedt Blanche terug de ruimte achter gaasdoek –
ruimte verlicht]*

BLANCHE

Dat zou ons Angèle moeten weten. Die werd meer dan één blok jaloersheid.

Ik ben nog zo jong, en ik heb alles wat mijn hartje begeert.

Très Vieux is een viriel talent, en hij is zo vrijgevig.

Weet je wat me vooral opvalt? Sinds de dood van zijn vrouw word ik met alle egards overladen. Met meer dan gewoon respect.

Er zijn zelfs hooggeplaatsten die – ja, ik heb ze vlug door – die alles veil hebben om bij mij in de gunst te staan. Voor mijn poe... o, nee, ik mag niet vulgair worden: ik sta aan konings zijde.

Het streelt me mateloos. Niemand evenaart Très Vieux: een talent... op alle vlakken... meer dan een natuurtalent.

...

Onlangs was ik bij de bakker. Daar vernam ik dat er op hem was geschoten.

Ik wist niet wat me overkwam... ik verloor het bewustzijn.

Met mijn hoofd op zijn schoot werd ik wakker. Hij aaide, hij streeelde me.

Hij overlaadde me met kusjes.

Wat bezielde die Napolitaan om een aanslag op zo'n lieve man te plegen?

Er is maar één Très Vieux. Daar kunnen weinige jongemannen aan tippen.

Ik leef op wolkjes.

Maar op een zondag stond ik in Parijs oog in oog met Antoine. Antoine Durrieux.

Dat dit zich ooit zou voordoen, daar was ik op voorbereid. Zonder schroom vertelde ik

hem hoe mijn leven een en al avontuur was geworden. En... ik besepte opnieuw

dat ik over mannen macht had. Hij was nog steeds verliefd op mij, maar ik niet op hem.

We gingen samen eten. Hij klaagde over zijn situatie. Na het dessert en het likeurtje

vroeg niet hij de rekening, mais moi.

Dom, aartsdom van me. Ik heb hem ook een cheque gegeven en hem naar Brussel uitgenodigd.

Wat een dom gansje was ik! Eén ding pleit voor me: een vrouw vergeet nooit de man

die voor het eerst in haar is geweest.

4de scène

[ruimte gaasdoek verlicht - onder geluid van biljarten loopt Blanche heen en weer]

STEM DURRIEUX

[vanuit de coulissen]

Dit wordt een moeilijke stoot, chérie.

[Blanche blijft staan]

BLANCHE

Dat mag voor jou geen probleem zijn. Menig keer heb je dat bewezen.

[lacht]

STEM DURRIEUX

Het is me gelukt.

BLANCHE

Ik had niet anders verwacht. Stoten zit in je bloed.

...

[plots duikt Leopold op- stilte]

LEO

Wat hoor ik? Biljarten! Wie?

BLANCHE

[even uit haar lood geslagen, maar herpakt zich]

Quelle surprise!

LEO

Daar hou ik van. Onverwachts.

BLANCHE

Kom je even, broer.

[Durrieux verschijnt – Blanche, zenuwachtig, op Leopold toe]

Ik heb u zo vaak over mijn familie verteld.

...

Mon frère: Etienne Delacroix.

LEO

O ja!... aangenaam met u te mogen kennis maken.

[Durrieux, meer dan verrast, kan geen woord uitbrengen]

...

U bent dus de broer van Blanche.

...

Vous ne dites rien. U bent even de kluts kwijt?

...

Een koning is overal, ook als hij niet verwacht wordt.

Hoe gaat het met de ouders? Met uw papa? Hoe is de naam van uw moeder?

...

[Leopold wordt nerveus]

Hebt u nog veel contact met uw broers en zussen?

...

Etienne, ik mag toch Etienne zeggen, wat doet u voor de kost?

[Durrieux steekt hand uit – Leopold negeert]

...

Wanneer hebt u Blanche gezien?

...

Waar precies?

...

Ja, dat is duidelijk. Mij ontgaat niets. Staatszaken vereisen mijn aandacht.

Blanche Delacroix, je reviendrai, mais je ne sais pas quand.

[Leopold verdwijnt – Durrieux trekt zijn schouders op en verdwijnt – Blanche verlaat eveneens de ruimte achter gaasdoek – gaasdoek blijft open – Blanche naar links vooraan]

5de scène

*[vertelt – terwijl deze scène loopt trekt ze een tweedelige japon aan met sleep –
hoed in de hand]*

BLANCHE

Waar ben ik in 's hemelsnaam mee bezig?

Hoe moet het nu verder? Hij heeft niks tegen me gezegd. Très Vieux heeft het door.

Ik had Antoine niet naar Brussel mogen vragen.

Natuurlijk antwoordde hij niet op de vragen van Très Vieux. Ja, wij hebben met elkaar
gefoesjeld. Très Vieux is enig, maar jong vlees is vaak niet te versmaden.

Un officier français, jeune... toch nog iets anders dan een oude Belg.

Hij had niet naar Brussel mogen komen. Soms denk ik niet na, ja, als het te laat is.

Ik ken mezelf. Ik ben wie ik ben.

Courtisane, minnares. Minnares van een groot koning, dat is gewoon...

heel fijn. Als ik ze nu met elkaar vergelijk...

Als de koning verschillende vrouwen had, was er van haat en
jaloezie geen sprake. Ik ben de uitverkorene, en dat heeft consequenties.

Ik woon nu in Villa Vanderborght. Weelde zonder twijfel, jawel, maar dat steekt
bij velen de ogen uit. De dood van Marie-Henriette, de koningin, zijn vrouw, was
blijkbaar het begin.

Très Vieux heeft drie dochters: Louise, Stephanie en Clémentine. Hebben die
veel contact met elkaar? Nee, maar nu wel. Ze schijnen elkaar meer en meer
te luchten... en dat, dankzij mij.

Clémentine heeft blijkbaar de touwtjes in handen.

[Blanche naar ruimte achter gaasdoek]

6de scène

LEO

Très Belle, vanavond gaat u naar het Parktheater in Brussel. De Comédie Française

speelt... een stuk van Edmond Rostand. De titel ontgaat me compleet.

Ik zal er niet zijn. Maar het zal u niet berouwen. Mijn secretaris heeft het stuk gezien...

BLANCHE

En hij vond het...

LEO

Ik heb voor u een loge gereserveerd. Niets zal u ontgaan. Dat verzeker ik u.

*[Leopold verdwijnt – Blanche zet hoed op – theatergeroezemoes dat uitsterft –
licht gaat uit]*

7de scène

[vertelt in het midden podium Blanche in spot]

BLANCHE

Of het een leuk stuk was? Dat zal wel. Er werd veel gelachen.

Maar ik was niet op mijn gemak. Ik zat naast de ... geloof me... ik zat

naast de koninklijke loge, naast... wie denk je? Ja, Clémentine, gehuld in een zijden jurk.

Kan je je dat voorstellen? Voortdurend voelde ik de toneelkijkers, en zij heeft die ook
gevoeld. Iedereen in Brussel spreekt over...

Het leven van een minnares heeft ook schaduwkanten, ook al zijn die loges hel verlicht.

Clémentine en Blanche Delacroix, les bijoux de la Belgique. Maar ik ben wel meer
dan briljant.

Ik kan mezelf etaleren. En eerlijk... ik ga graag over de tong.

Waarom heeft de theaterdirecteur me daar geplaatst? Die had toch beter moeten weten.

Het is gebeurd. Er was geen ontkomen meer aan.

Het mooiste komt nog.

Na de voorstelling worden Clémentine en ik uitgeleide gedaan.

De koninklijke koets wordt voorgereden, en wie moet eerst instappen... je raadt het:

ik, jawel, ik. Clémentine moest wachten. Op zich niet erg, vond ik, maar ik hoorde wel

geroezemoes. Om niet te spreken van Clémentine, die, had ze gekund, me met haar ogen

had doodgebliksemd.

[Blanche terug naar ruimte achter gaasdoek – ruimte achter gaasdoek wordt verlicht –

Leopold schijnt haar op te wachten]

8ste scène

LEO

Très Belle, hebt u van het stuk genoten?

BLANCHE

Sire, dit kan niet!

LEO

U hoeft zich niet boos te maken. Alles is verlopen zoals het hoort. Zo wil de koning het.

En daar kan niets of niemand wat aan veranderen.

BLANCHE

Très Vieux, begrijp ...

LEO

Très Belle, Clémentine is me komen opzoeken. Ze heeft me de levieten gelezen over onze verhouding. En als er nu iets is...

BLANCHE

In het theater had men toch beter moeten weten...

LEO

Vermaningen van zijn kinderen pikt de koning niet. Hij heeft alles geregeld zoals hij het wil. Hij heeft haar een lesje geleerd.

BLANCHE

En die koets? Ik kwam uit het theater...

LEO

U hoeft het de koning niet te vertellen. Hij snapt het... en hij weet zelfs wat zijn onderdanen denken.

BLANCHE

Très Vieux, u bent...

LEO

Clémentine dreigt ermee ergens anders te gaan wonen als de koning u blijft zien.

Wel, ze krijgt het paviljoen Belvédère. Het ligt tussen het paleis en uw residentie.

BLANCHE

Ik zal dus geregeld oog in oog met haar staan?

Wat ik niet leuk vind, is het geroddel over ons, Très Vieux.

LEO

Tsja! Alles went.

[licht uit – gaasdoek dicht – zeegeluiden/klotsend water – in het donker worden twee ligstoelen op het podium geschoven]

3de AKTE

1ste scène

[volle licht -zeegeluiden/klotsend water zachtjes aanhouden- Marokkaanse muziek – Blanche en Leopold , in vakantieplunje, in de ligstoelen]

BLANCHE

Ik ben u zeer dankbaar, Très Vieux, dat u naar mij hebt geluisterd. Ik hield het niet meer uit. Eindelijk zijn weg uit Brussel. Even vakantie.

LEO

Die roddelpraatjes... u moet er boven staan.

Toen we daarstraks even in Gibraltar aanlegden, heb ik vluchtig een Engelse krant doorbladerd.

U gelooft me niet. Ze denken dat ik op reis ben met... Clémentine.

BLANCHE

Ik ben er zeker van dat de prinses nog heel wat achter de hand heeft.

LEO

We zijn samen. We hoeven ons voor niks te schamen. U hebt toch ook gemerkt

dat iedereen vriendelijk voor u is.

BLANCHE

Wat hebt u daarnet gezegd: ze denken dat ik op reis ben met Clémentine?

Fantastisch. Maar, Très Vieux, neemt u het me niet kwalijk. De lange bootreis...

Je suis fatiguée.

LEO

En nog zo jong.

BLANCHE

Als ik u bezig zie, u bent onvermoeibaar. Ja, u hebt energie voor ik weet niet
hoeveel mannen.

LEO

Dat heb ik al bewezen, hé, Très Belle.

BLANCHE

Meer dan dat...

...

ik verwacht een kind.

...

U zegt niks?

LEO

Het overvalt me...

U bent niet meer mijn minnares.

[stilte]

BLANCHE

[verbouwereerd]

Heb ik u goed verstaan?

LEO

Ja, Blanche Delacroix, Très Belle is niet meer de minnares, mais la femme du roi.

BLANCHE

Kom hier dat ik u...

LEO

Rustig. Denk aan uzelf en aan mijn... aan ons kind dat u draagt.

BLANCHE

U deed me meer dan schrikken.

LEO

Koningen moeten soms drastische beslissingen nemen.

BLANCHE

Je ne comprends pas, Très Vieux.

LEO

Dat betekent ook: wij zetten nu een punt achter onze reis.

BLANCHE

Terug naar Brussel? Naar de roddels?

LEO

Ik denk van niet. Ik wel, u niet. Ter zake. Hoeveel maanden bent u al zwanger?

BLANCHE

Presque trois mois.

LEO

Ik ga u beschermen. Ik moet snel beslissen.

BLANCHE

Excusez-moi, dat ik u onderbreek. U wilt toch niet van me...

LEO

Nee, nee, ik ga u niet onderbrengen in een klooster. De volgende maanden zult u in Frankrijk verblijven.

BLANCHE

A Paris?

LEO

Wees nu eens kalm. In Cap Ferrat heb ik een domein: Villa der Ceders.

BLANCHE

Waar is dat?

LEO

Aan de Azurenkust. Daar gaat u zich voorbereiden op uw moederschap.

BLANCHE

En u blijft al die tijd bij mij?

LEO

Nee, lieveling, dat kan niet. Om de veertien dagen zal ik bij u zijn. Ik ben

ook nog koning van België. Staatszaken. A bientôt.

[licht uit – ligstoelen weg]

2de scène

[vertelt – zelfde outfit als in vorige scène – naar rechts vooraan – verzorgt uiterlijk]

BLANCHE

Hij was echt ingenomen met me.

Het koninklijke jacht lag ergens tussen Nice en Monaco. Daar verbleef de lijfarts van de

koning als die me wou zien. Zo zei Professor Thiriar tijdens één van zijn onderzoeken:

‘Mevrouw, u moet meer bewegen, ik bedoel: iedere dag een fikse wandeling is gezond

én voor u én voor het kindje.’

Ik antwoordde hem dat de wegen in de buurt van de villa niet zo direct tot wandelen

uitnodigden.

Dat kwam de koning ter ore. Hij zocht contact met de prefect van het Franse

departement. En je gelooft het niet: er werd een weg aangelegd van de Pont Saint-Jean

tot aan de villa. Hij hield zo van me, de koning. En hij had een wil...

en een sterke voorliefde voor mysterieuze architectuur.

Toen februari naderde, waren de dokter

en de koning altijd in de buurt, op het jacht. 's Avonds kwamen ze met een stoomschuit naar het vasteland. Het bootje meerde aan, en dan liepen ze naar een deur.

Die gaf toegang tot een onderaardse gang naar Villa der Ceders.

De koning verbaasde me vaak. Onze relatie was en bleef spannend.

Het werd een moeilijke bevalling. De dokter en zijn assistent hebben gezweet.

En de koning week niet van mijn zijde. Onze zoon Lucien werd geboren op 9 februari 1906.

Mijn lieve man was meer dan gelukkig. Maar er was een addertje onder het gras.

De Belgische wet stond het de koning niet toe Lucien als zijn kind te erkennen.

[Blanche naar ruimte achter gaasdoek – doek blijft dicht – Leopold op]

3de scène

LEO

Ik ben gelukkig, Très Belle. Jammer dat u de doopceremonie niet hebt kunnen bijwonen.

BLANCHE

Onze zoon ter wereld brengen heeft anderhalve dag geduurd.

LEO

Dat mat meer dan af. U hebt net als Lucien iets verdiend.

BLANCHE

Ik ben meer dan curieus.

LEO

Ik verleen mijn zoon de titel van: hertog van Tervuren.

BLANCHE

Eeenig!

LEO

En u wordt... wat zeg ik... u bent vanaf nu barones de Vaughan.

Tevens krijgt u ook nog een villa in Oostende.

BLANCHE

[omarmt Leopold]

U bent meer dan goed voor ons, voor mij.

LEO

Ja, ik doe mijn best. Maar we kunnen hier niet eeuwig blijven. Ik heb heel wat audiënties op het koninklijke jacht gehad, maar we moeten samen terug naar België.

BLANCHE

O, nee.

LEO

U moet me begrijpen. Staatszaken vereisen mijn aanwezigheid. Maakt u zich vooral geen zorgen.

BLANCHE

Toch wel. Van de Azurenkust... naar nevel en mist. Ik denk aan de gezondheid van het kind.

LEO

Daar hebt u gelijk in.

BLANCHE

En het volk?

LEO

Daarom trekken we naar het kasteel van Ciergnon. Brussel is voor later.

BLANCHE

Uitstel. Maar ik voorvoel het.

LEO

U hoeft geen angst te hebben. Verplaats u enkel nog per automobiel. Hij staat te uwer beschikking.

BLANCHE

Dan voel ik me zo gevangen.

[Leopold verdwijnt]

4de scène

[Blanche slentert over het podium – vanuit het plafond komen teksten te voorschijn die

Blanche omringen en luidop gelezen worden door verschillende vrouwenstemmen

Blanche wordt erg nerveus]

Ça va avec ta petite boîte?

Léchez popol

Salope

Charogne

Oud vlees zwelt in de jonge pot

Crapule

Putain

Hij heeft er één van suiker, zeker?

Vache

Zuigen!

5de scène

[teksten verdwijnen in de hoogte – Leopold komt nerveus het podium op]

LEO

Het moet gedaan zijn. Ik heb de minister van Binnenlandse Zaken ontboden.

BLANCHE

Ik hoop het. Want anders is er voor mij slechts één oplossing en die is...

LEO

Ik ben ontgoocheld over mijn volk. Ik heb veel gedaan voor het land.

Petits gens, petits esprits.

BLANCHE

U bent koning-bouwheer.

LEO

Het Justitiepaleis, het Jubelpark, de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten,

de Koninklijke Serres... En dat is nog maar een greep uit de Brusselse architectuur.

[journalist verschijnt voor het podium -Leopold en Blanche bevroren]

JOURNALIST

Sire, u hebt ook in Antwerpen en Oostende gebouwd.

U hebt België al verfraaid.

Rust maar uit in de armen van uw koninklijke hoer.

Het hart van het land: het Paleis der Natie noemt u de

barak van de overkant. Het volk hoeft geen ander gebouw.

Had u maar zoveel respect voor het parlement als voor

Miss Karpet!

BLANCHE

Waar blijft de dankbaarheid?

LEO

In mijn privé leven doe ik wat ik wil.

Ik heb de minister gezegd dat ik barones de Vaughan blijf liefhebben.

[Leopold en Blanche bevroren]

JOURNALIST

U verteert in een waanzinnige roes een kolossaal

fortuin. U zoekt het schandaal. Moge de republikeinse

gedachte het hoofd opsteken en... triomferen!

BLANCHE

En als die haat blijft duren, ga ik voorgoed naar Frankrijk?

LEO

Dan zal ik u volgen, Très Belle.

[Leopold af]

6de scène

[vertelt, maar stapt nerveus-boos over het podium]

BLANCHE

Mijn vijanden blijven me bekampen. Clémentine en die andere twee,
en wie nog allemaal in de entourage van de koning?

Graaf Fonade, officier van Leopold II. Een knappe man, zelfbewust. Het type
dat verlangt dat de vrouwen naar hem komen, behalve één niet. Ik.

De koning, zijn gevolg en ik maakten een cruise met het koninklijke jacht de Alberta.

Voor de Franse kust, in de buurt van Le Havre, kon ik niet inslapen.

Ik ging naar het dek waar ik genoot van de prachtige sterrenhemel en
het klotsen van het water.

Plots werd ik vastgegrepen en in mijn hals gekust. Ik schrok heftig, sloeg de aanrander
op zijn wang en maakte hem de nodige verwijten. Hij vluchtte weg.

Ik noteerde in mijn dagboek wat me overkomen was.

7de scène

[Blanche schrikt]

LEO

Het verwondert u dat u me enkele dagen niet meer hebt gezien?

BLANCHE

Wat u zegt, verontrust me.

LEO

Très Belle, u hebt tijdens mijn afwezigheid een man opgezocht. U bent vrij.

Maar u moet me dan ook toestaan dat ik ander gezelschap opzoek.

BLANCHE

Wat bedoelt u?

LEO

Ik ben naar Yolande geweest, in Villa der Meeuwen. Een hemelse schoonheid.

en wat een passie!

Passie, alle remmen los... een orgie!

BLANCHE

U hebt het gedaan?

LEO

Wat dacht u? Mais je vous ai dit.

BLANCHE

Die smerige Fonade. Is dat een officier? Een leugenaar. Onbetrouwbaar.

Ik spreek niet meer met u zolang u geen spijt hebt over wat u met Yolande hebt gedaan, en...

LEO

Doet u rustig verder, neemt uw tijd.

BLANCHE

Ik neem het niet dat u uw oren laat hangen naar die laster en eerroof.

U houdt toch van mij, of niet soms?

[Leopold verdwijnt kwaad - geluid van een dichtgeslagen deur – Blanche loopt heen en weer, radeloos]

...

8ste scène

[Leopold verschijnt opnieuw, maar is rustiger]

LEO

Ik heb de graaf ontboden en hem gehoord.

BLANCHE

En dan?

LEO

Ik heb hem op staande voet ontslagen.

BLANCHE

U hebt me erg gekwetst. U die alle roddels minimaliseert, u had alles moeten controleren. U erkent uw fout. Goed. We praten er niet meer over.

[Blanche loopt op Leopold toe en omarmt hem - draait zich om naar het publiek]

Hij moet in mijn dagboek hebben gekeken. Ik vergeef het hem. Ik gebaar van niets.

...

Ik hou van u, Très Vieux, zeer veel, zoals ik nog nooit van iemand heb gehouden.

LEO

U bent vergevingsgezind. Dat siert u. Vous êtes une grande dame, Très Belle.

BLANCHE

Très Vieux, wat een compliment!

LEO

Wij zijn voor elkaar geboren.

BLANCHE

En we blijven zorgen voor het nageslacht.

LEO

Wat bedoelt u?

BLANCHE

Ja, de koning ontgaat niets.

LEO

Alleen u slaagt erin me voortdurend gelukkig te maken.

[Blanche en Leopold omarmen elkaar]

Ik huur een kasteel in de buurt van Parijs, en daar gaat u naartoe om tot rust te komen.

Ik heb heel wat te doen in Brussel. Tot later.

[Leopold af]

9de scène

[op het podium wordt een tafeltje met brieven op geduwd – Blanche gaat naar links vooraan – neemt een stoel en gaat ermee naar het tafeltje – opent brieven...]

BLANCHE

‘Barones, wij wensen u en de koning van harte proficiat. Een zus of broertje voor Lucien. Wij zijn ook in blijde verwachting. Graaf en gravin...’

‘Ha, sletje, in uw potteke laten soppen? Heeft hij hem er niet op tijd uit getrokken?’

Het begint alweer. Tout se répète.

‘Is de luitenant heimelijk op bezoek geweest? Achterbakse pute.’

Er zijn maar twee mensen die kunnen bevestigen dat we elkaar niet meer gezien hebben, en dat zijn Durrieux en ik. Maar wie zou ons geloven?

‘Proficiat, barones, wat kunt u hem laten spuiten, zeg! Mag ik ook eens langskomen?’

[Blanche neemt zakdoek en steekt de brieven in zakjurk]

10de scène

[Leopold verschijnt]

LEO

Er doen geruchten de ronde, Très Belle...

BLANCHE

[imiteert Leopold] dat het kind niet van mij is.

Hoe kon ik het raden?

Mijn vijanden, onze vijanden laten niet af. En u... u gelooft ze.

Hoe is het in godsnaam mogelijk! Ik ben niet ontrouw, ik zeg het met klem: je suis fidèle. C’est la vérité.

LEO

Ja, dat zal wel. Je m’envais.

[Leopold af]

11de scène

[vertelt in lichtcirkel op stoel vorige scène]

BLANCHE

Op 16 oktober 1907 beviel ik van een tweede zoon. Ik wou mijn kind zien.

De verpleegster toonde het me. Ik wilde het aanraken.

Maar de professor die naast haar stond, zei: 'Kijk naar uw zoon. Beweeg niet.

U bent echt verzwakt.'

'Is het kind gezond? Is het welgevormd?'

Daar kreeg ik geen antwoord op. Toen ik de volgende dag opnieuw vroeg het kind te mogen zien, hoorde ik: 'De koning bekijkt het kind.'

De gedachten die toen door mijn hoofd gingen: de koning gaat zijn vaderschap ontkennen, nu word ik verstoten, hij gaat me verlaten...

In de gangen hoorde ik personeel rondlopen, er werd gefluisterd.

Sommigen liepen mijn kamer te pas en te onpas binnen... ik voelde me niet meer op mijn gemak.

Er was iets wat blijkbaar iedereen wist, maar ik niet.

Ik val in ongenade. Achterblijven met mijn kind... alleen... ik mocht er niet aan denken.

(licht uit – droevige muziek – Blanche in nachtgewaad naar ruimte achter gaasdoek)

12de scène

[Blanche en Leopold onder lakens in bed - schemerlicht]

LEO

[emotioneel]

Het is allemaal mijn schuld, Très Belle.

BLANCHE

Wat bedoelt u?

LEO

Ik heb u verdacht. Maar het bewijs is nu geleverd: u bent onschuldig.

BLANCHE

[richt zich op, beschermt met laken haar boezem]

Zegt u niet dat het kind dood is.

LEO

Non, notre fils n'est pas mort . Hij is ter wereld gekomen met een gebrek.

BLANCHE

En dat bewijst mijn onschuld?

LEO

Ik dank God, dat u mij dit kind hebt geschonken. Ik aanvaard de straf van God.

BLANCHE

Ik versta u niet.

LEO

Een misvormde arm voor de vermeende ontrouw. Eén van mijn voorvaderen is ook met een korte en misvormde arm geboren. Het zit in ons geslacht.

[Leopold blijft – Blanche stap uit bed en gaat op de rand zitten]

13de scène

[vertelt]

BLANCHE

De voornaam van mijn tweede kind was Filip. De familienaam Delacroix.

Het stigma van de Coburgs had me gered.

[Cartoon 1906 In the rubber coils- foto's Congolese laboures who failed to meet rubber collection quotas were often punished by having their hands ut off verschijnen]

De koning schonk zijn Congo aan België. Dat was voor Groot-Brittannië iets te veel.

Zo afgunstig! De leugens die de wereld werden rondgestuurd.

Afschuwelijk! Het is door Leopold dat de Congolezen scholen, ziekenhuizen konden bouwen, wegen aanleggen, en dat is de waarheid!

De aanvallen op de koning in de Britse pers waren lafhartig. Er

waren zelfs journalisten die beweerden dat de handen van Congolezen werden afgehakt als ze te traag werkten. Wat een onzin!

Een schrikbewind? Nee, gewoon fantasie van de Britten. Pure fantasie.

De rubberteelt bracht goed op. En de jurken die ik in Parijs bij Callot kocht, hadden een prijs.

Dat moet ik toegeven. Geen enkele vrouw ligt gratis op haar rug.

14de scène

[Blanche kruipt terug in bed – schemerlicht]

LEO

Très Belle, het is jammer dat u Villa der Ceders niet wil accepteren.

BLANCHE

U moet begrijpen, Très Vieux, dat daarover ooit zal worden geruzied.

Maar u hebt me een aanzienlijke som geschonken. Dank u.

LEO

De vraag naar rubber is erg groot. Rubber is het product van de toekomst.

BLANCHE

Wel, met uw cadeau koop ik op mijn eigen naam het Château van Balincourt bij Parijs.

[Jeanne, een in lompen geklede zwangere vrouw, verschijnt rechts voor het podium en spreekt tot het publiek;

Leo en Blanche bevroren als Jeanne aan het woord is]

JEANNE

En ge ziet het toch al goed, hè? Enkele maanden geleden: volle maan, en mijn vent had wat gedronken... en ons Jeanne had prijs. En voilà. Pas op, versta me niet verkeerd: Ik hou van mijn nest. Maar dat mondje meer moet ook eten. En niet alleen dat. Waar moeten we ons negende leggen? Ik weet het niet. Weet gij het? Twee kleine kamers, en daar moet alles gebeuren. Ergens anders gaan wonen... dat kan niet.

LEO

U weet alles goed te besteden. Het is prachtig gelegen. Maar ik wil het toch verfraaien.

BLANCHE

Is dat nodig?

LEO

Laat me even luidop denken. Een zilveren badkuip met gouden kranen.

JEANNE

Winter en zomer wassen wij ons in een zinken kuip. Niet iedere dag.

Denkt ge dat ik ga aanschuiven aan de pomp voor water? Ik woon

niet alleen in het beluik. En als ge moet pissen of kakken, dan moet ge

wel op tijd vertrekken of... Ik zeg dat nu, maar hebt ge me gehoord?

't Zal wel niet. Ge doet niets.

BLANCHE

Is dat niet wat overdreven, Très Vieux?

LEO

Ik ga verder. Luister. In een geheime kamer laat ik een hemelbed plaatsen en enkele spiegels...

BLANCHE

Dit is gewoon waanzin! *[lacht]*

JEANNE

Wij hebben een droge slaapkamer, als 't niet regent.

François en ik liggen in een beddenbak. Aan onze voeten

liggen de twee kleinsten.

De rest van ons nest slaapt paljas parterre. Dat verstaat ge niet, hé?

Gewoon op matrassen. Met een kruitwagen hebben we die ooit

opgehaald bij de baron. Die waren toen nog proper.

Nu is er al op gepist, en ons oudste van 14 heeft er ook

al haar stempel op gedrukt.

LEO

De spiegels laat ik boven het bed aanbrengen. Ik zorg ook voor vreemd uitgeruste banken.

BLANCHE

Ik begin het warm te krijgen.

LEO

In sommige 'maisons closes' heb ik mijn ogen de kost gegeven.

Wat dacht u van een zwembad?

BLANCHE

Toch binnen?

LEO

Ja, in de kelder. Ik laat het zwembad betegelen met goudmozaïek.

Daar kunnen we naakt zwemmen.

JEANNE

En als François eraan begint, dan duurt het niet lang of ik ontplof. Maar in stilte. De kinderen moeten niks horen of zien. Allez, dat vind ik, hé! Voelen is ook plezant.

[Jeanne verdwijnt]

BLANCHE

Wat een luxe! Als ons Angèle...

[Leopold lacht – schemerlicht gaat langzaam uit – gaasdoek dicht – zwoele muziek weerklinkt]

15de scène

[bel gaat – Blanche, in rok en bloes – gaat over het podium van rechts naar links of omgekeerd richting coulissen – blijft gedeeltelijk in de coulissen staan zodat

het publiek haar nog ziet]

BLANCHE

Goedenavond, eerwaarde, waarmee kan ik u van dienst zijn?

STEM PRIESTER

Ik zou graag de koning spreken.

BLANCHE

Moment, ik roep hem.

Très Vieux, kan u even komen?

[Leopold uit de coulissen richting Blanche – Leopold en Blanche bekijken elkaar –

Leopold naar coulissen – blijft staan zoals Blanche in begin van deze scène]

Il y a quelqu'un pour vous.

LEO

Bonjour, monsieur l'abbé.

[Blanche kijkt Leopold na]

STEM PRIESTER

Wij kennen elkaar.

LEO

En of. Als ik terugdenk aan onze jeugdjaren...

STEM PRIESTER

Sire, we hebben mooie momenten beleefd. Maar daarvoor ben ik niet gekomen.

LEO

Dat dacht ik wel.

STEM PRIESTER

Ik heb de laatste tijd heel wat over u horen zeggen...

LEO

Dat doet me plezier. Laat horen.

STEM PRIESTER

U eigent zich bepaalde vrijheden toe die niet te rijmen zijn met de waardigheid die het leven van een vorst moet kenmerken.

Er wordt gezegd dat u een concubine heeft. Sire, waarom verlaagt u zich zo?

[Blanche wordt zenuwachtig]

Toen ik dat allemaal hoorde, kon ik het haast niet geloven.

LEO

Waarde vriend, men heeft mij precies dezelfde dingen over u verteld. Ik heb het niet willen geloven.

Nog een goedendag verder.

[Leopold en Blanche lachen naar elkaar en raken elkaars handen – Leopold af –

Blanche in lichtcirkel naar het midden van het podium]

4de AKTE

1ste scène

[vertelt]

BLANCHE

Hebben we ooit ruzie met elkaar gemaakt?

Het leeftijdsverschil? En dan heb ik het nog niet over de blikken van jonge officieren.

Eén keer zat het erop. Het moet in Noorwegen geweest zijn.

Ik loop niet in een zak. Ik ben opgewekt, frivol en ik maak graag leuke opmerkingen.

De officier die bij ons was, kon er hartelijk om lachen. Maar hij lachte wel als eerste.

En dit kon niet voor de koning. Dat was in strijd met de etiquette.

Leopold zag in de houding van de officier blijkbaar iets amoureuus, en hij werd jaloeus.

Hij koos het gepaste moment uit om de officier te kwetsen.

Op een avond, we hadden lekker gedineerd in een hotel in Bergen, vroeg de koning aan de officier of hij een reisweg voor onze terugreis naar Oostende had

uitgestippeld. De officier haalde de informatie uit een map en gaf die aan de koning.

En toen gingen de poppen echt aan het dansen.

Na een kleine minuut zei Leopold kalm: 'Meneer de officier, men moet een echte idioot zijn om zo'n onnozele reisweg op papier te zetten.'

De officier kreeg alle kleuren van de regenboog.

Ik stond op, gooide mijn servet op tafel en riep tegen de koning:

'Het is niet erg moedig van u iemand te beledigen die zich niet kan verdedigen.'

Hij verbleekte. Ik had zijn waardigheid aangetast. Of gewoon: hij was in zijn gat gebeten.

Een uur later werd me meegedeeld dat ik op eigen krachten in Oostende moest zien te geraken. En dan nog wel met een vrachtschip.

Die vent was gewoon op zijn kop gevallen.

'Meneer de secretaris, zeg tegen zijne Koninklijke Hoogheid dat het een schip zal zijn te vergelijken met het koninklijke jacht.'

Het antwoord volgde kort daarop: 'Bereid u voor op uw terugkeer naar Parijs. Ik denk dat het voor ons beiden beter is elkaar niet meer te zien.'

Acht dagen later, via een ommetje naar Hamburg, kwam ik in mijn Villa Caroline in Oostende aan.

Ik begaf me naar de traliedeur die toegang gaf tot de onderaardse gang. Die leidde naar het koninklijke chalet. Tot mijn verbazing was er een hangslot geplaatst. Très Vieux meende het dus. Angst overviel me.

Ik trok mijn stoute schoenen aan en ging naar het chalet.

2de scène

[ruimte achter gaasdoek wordt verlicht – doek open - spot op Leopold aan kleine tafel, zo dat het bed niet zichtbaar is- Leopold schrikt als hij Blanche ziet.

LEO

Met welk recht is het u geoorloofd hier binnen te dringen?

BLANCHE

Het is schandalig is dat u uw politie toelaat me op een fluitconcert te vergasten terwijl in Bergen mijn bagage wordt ingeladen.

LEO

[staat op en gaat naar Blanche die snikt]

Ik weet nergens van. Hebt u zo'n verdriet?

BLANCHE

Al die beledigingen! Het personeel van uw jacht heeft het nieuws van de scène in het hotel verspreid. Dat is uw fout!

LEO

Misschien wel. U had ook ongelijk. Ik wil u vergeven, maar vermijd uw driftbuien.

[geeft haar een zoen op het voorhoofd]

Als u wilt, gaan we morgen in de galerijen wandelen.

We laten Oostende zien dat er geen vuiltje aan de lucht is.

BLANCHE

Vanavond ga ik u laten genieten als nooit tevoren. De poort van mijn hemelse residentie staat wagenwijd open om u te ontvangen.

[licht uit – zwoele muziek]

3de scène

[in ruimte achter gaasdoek - Leopold en Blanche onder de lakens]

LEO

Alweer was het met u enig. U voert me naar de hoogste toppen van genot.

BLANCHE

Zoals ik, is er maar één.

LEO

Hoe ouder ik word, hoe heviger, hoe levendiger.

BLANCHE

U wordt er niet moe van.

LEO

De intieme momenten dat we onze jongens gemaakt hebben, kunnen niet eens tippen aan daarnet.

BLANCHE

Jaja, maar de kinderen weten u wel te vermoeien, Très Vieux.

LEO

Dat is anders. Ik ben zo dol op Lucien en Filip.

BLANCHE

Weet u wat zo grappig is? ... Als ze Colas tegen u zeggen.

LEO

Saint-Nicolas heeft ook een mooie witte baard.

BLANCHE

Wat krijgen ze allemaal niet van u?

LEO

Ik vind het geweldig als ze mijn kepie opzetten en met mijn sabel spelen.

BLANCHE

Ik speel ook graag met uw...

LEO

Ssst...

BLANCHE

U houdt zeer veel van ze.

LEO

Mochten mijn dochters maar mijn leven zo niet vergallen.

BLANCHE

Ze zijn dus opnieuw bezig?

LEO

Ja, via de kardinaal. Le cardinal Mercier.

BLANCHE

Hoe dan wel?

LEO

Ze hadden de primaat van België gevraagd naar Rome te gaan.

BLANCHE

Naar de paus?

LEO

Ja, en gisterenmorgen heb ik de kardinaal ontvangen. Hij was terug.

[schemerlicht uit – gaasdoek dicht – religieuze muziek weerklinkt]

4de scène

[deze scène speelt zich af voor het gaasdoek -Blanche is aanwezig, maar de kardinaal ziet haar niet]

LEO

Eminence, asseyez-vous. Hebt u een mooie reis gehad?

MERCIER

Koninklijke Hoogheid, u weet waarom ik hier ben.

LEO

U stelt mijn ongeduld erg op de proef.

MERCIER

Zijne Heiligheid heeft me ontvangen. Samen hebben wij van gedachten gewisseld.

[LEO

Het gras voor zijn voeten wegmaaien.

BLANCHE

Ik sta te trillen op mijn benen.]

LEO

Mijn dochters zijn meer dan bekommerd om het welzijn van hun vader.

MERCIER

Zo wil ik het horen, Majesteit.

LEO

Wenst u iets te drinken?

MERCIER

Nee, dat hoeft niet. Ecoutez-moi.

[Leopold kijkt naar Blanche]

MERCIER

De Heilige Vader adviseert u Caroline Delacroix ofwel te huwen ofwel te verstoten.

LEO

Eminentie, ik zal Zijne Heiligheid gehoorzamen.

[BLANCHE

Très Vieux, weet u wat ik voel op dit moment?]

MERCIER

En dat is?

LEO

Ik heb alles al lang overwogen... ik zal Caroline Delacroix huwen.

MERCIER

U weet toch wat u zegt? U hebt ook nagedacht over de gevolgen?

[Mercier verdwijnt zonder Leopold te bekijken]

5de scène

[Blanche loopt naar Leopold, valt op haar knieën en kust zijn handen]

LEO

't Is al goed. Lèves-toi.

BLANCHE

Ik weet niet wat me overkomt. U maakt me meer dan gelukkig.

LEO

Kalm. Jouw vijanden, onze vijanden zullen nog heviger reageren.

Blijf jezelf.

*[Leopold af – licht gaat zachtjes uit – Blanche in lichtcirkel gaat richting gaasdoek –
gaasdoek langzaam open]*

6de scène

[vertelt]

BLANCHE

Très Vieux tutoyeert me. Dit terzijde. Hij heeft gelijk. Zijn dochters, de prinsessen,

begonnen. Ze verspreidden het gerucht

dat Leopold me niet alleen zou huwen. Sterker : hij dacht er stellig aan mij tot koningin te

laten kronen. Die venijnige wijven hadden Roemenië, Groot-Brittannië, Oostenrijk, en er

zijn er beslist nog, ingelicht. Die dynastieën raadden Très Vieux aan af te zien van een

huwelijk.

Nu hoe erger de kuiperijen werden, hoe vastberadener Leopold werd.

7de scène

[in de ruimte achter gaasdoek is Blanche zich aan het verkleden (voor de volgende scène)

als Leopold binnenkomt]

LEO

Ik stoor.

BLANCHE

Pas du tout.

LEO

Très Belle, ik heb nagedacht.

BLANCHE

U maakt me ongerust.

LEO

Nee, daar is geen reden voor. De storm die mijn dochters ontketend hebben, zal wel bedaren. Ik ga niets overhaast doen.

BLANCHE

Wat bedoelt u, Très Vieux?

LEO

Ik vind het best voor ons beiden dat we het huwelijk even uitstellen. Maar ik doe wel iets anders. Ik ga Lucien en Filip erkennen.

BLANCHE

U weet toch dat dit onmogelijk is.

LEO

Mocht ik een gewone sterveling zijn, dan was er geen probleem. Huwen,

en de zaak was opgelost. Maar zo eenvoudig ligt het niet.

BLANCHE

Maar u hebt uw licht ergens opgestoken.

LEO

Ik heb contact gehad met de advocaat van de Belgische ambassade in Parijs.

Lucien en Filip kan ik erkennen als prinses van Coburg.

BLANCHE

Dat is goed nieuws.

LEO

Ja, maar ik moet ze wel de Duitse nationaliteit laten aannemen.

BLANCHE

O, lieve Très Vieux, u weet dat ik Duitsland niet zo direct in mijn hart draag.

LEO

Dat weet ik, maar er is geen alternatief.

BLANCHE

Is dat wel zo?

LEO

Alles is nagegaan. Als ik onze kinderen niet erken, dan is hun toekomst onzeker.

BLANCHE

En dat betekent?

LEO

Kinderen zonder naam, zonder fortuin. Is het dat wat je wil, Très Belle?

BLANCHE

Nee, ik wil het beste voor ze.

LEO

Geloof me, liefste. Ik hou zoveel van de twee jongens. Ik weet heel goed wat ik doe.

BLANCHE

Ik maak u graag gelukkig, Très Vieux. Akkoord. Naturaliseer Lucien en Filip.

LEO

Jij bent een schat. Eindelijk ben ik bevrijd van een zware last.

BLANCHE

Restez chez moi.

LEO

Nee, ik kan niet. Ik moet in Brussel blijven. Ga jij naar het kasteel van Balincourt. Over

enkele dagen kom ik naar jou. Ik weet nu al dat ik dan hevig naar jou zal verlangen.

Ik moet de kardinaal nog zien.

[beiden omarmen elkaar en nemen afscheid]

LEO

Wacht even. Ik heb de laatste tijd wel erg veel maagpijn.

[Blanche en Leopold bekijken elkaar verontrustend]

Mijn lijfarts moet me onderzoeken.

[licht dooft – gaasdoek dicht]

8ste scène

[Blanche, gekleed in lang zwart kleding, komt van theater-zenuwachtig – voor het gaasdoek]

BLANCHE

Iedere dag in Balincourt met de kinderen, zonder verdachtmakingen, zonder roddels. Het was

een paradijs... tot ik de spoedbrief kreeg. Ik moest vlug naar Parijs en vandaaruit met de trein naar Brussel. Daarna met de koets naar het theater.

Vraagt u me niet waar het toneelstuk in de Muntchouwburg over ging. Ik was er met mijn gedachten echt niet bij. Gaat het over ons huwelijk?

[Leopold verschijnt vanuit de coulissen- omarmt Blanche – beiden richting gaasdoek- gaasdoek open – voor bed gedekte tafel]

BLANCHE

Wat is er aan de hand? U maakt me bang. U verbergt toch niks?

[gaan aan een gedekte tafel zitten]

LEO

Hoe gaat het? En met Lucien en Filip?

BLANCHE

Uitstekend.

LEO

Wat hebben jullie allemaal samen gedaan?

BLANCHE

Gestoeid van 's morgens tot 's avonds. Ik was bekaf. Blij dat ik kon gaan slapen.

LEO

Het personeel heeft je toch goed geholpen?

BLANCHE

Iedereen is lief.

LEO

Hebben de kinderen mijn kepie en mijn sabel niet gemist?

BLANCHE

Ze hebben vaak naar u gevraagd: 'Où est Colas, maman?'

[Leopold verplaatst zijn stoel en komt naast Blanche zitten, neemt haar handen vast...]

LEO

Je zult heel moedig moeten zijn.

BLANCHE

Waar wilt u naartoe?

LEO

Ik weet dat je van je af kan bijten. Het zal nodig zijn.

BLANCHE

Zeg het, Très Vieux, aarzel niet.

...

LEO

Ik ben heel erg ziek. Toen jij daarstraks in het theater was, heeft

dokter Thiriar me onderzocht.

BLANCHE

En?

LEO

Ik ga sterven.

[Blanche neemt de koning vast]

BLANCHE

Nee, dat kan niet.

LEO

Er is een verlamming van het darmkanaal vastgesteld.

BLANCHE

U wordt geopereerd? [*Leopold knikt*]

En de gevolgen? [*triest, snikt*]

LEO

Ik heb de arts gevraagd of ik de operatie zal overleven? Het antwoord was...

tien kansen op honderd.

BLANCHE

[*klagend*]

Maar Très Vieux toch!

LEO

Rustig. Jammeren helpt ons niet verder.

BLANCHE

Wat gebeurt er met mij en met de kinderen als het echt fout afloopt?

LEO

Zover is het gelukkig nog niet. Ik doe het nodige opdat jouw welzijn en

dat van de kinderen gewaarborgd is.

BLANCHE

U bent één en al goedheid.

LEO

Alles wordt in gereedheid gebracht voor ons kerkelijk huwelijk.

BLANCHE

Wanneer?

LEO

Morgenvroeg.

BLANCHE

En wanneer wordt u geopereerd?

LEO

Dat zien we dan wel. Als ik genees, dan huwen we burgerlijk.

BLANCHE

Wie zegt dat alles te laat is?

LEO

Ik voel mezelf.

[Leopold laat haar handen los-kijkt van haar weg]

Mijn weduwe wordt het mikpunt van mijn erfgenamen. Wie zal haar helpen?

Waarom mocht ik niet nog wat langer leven, mijn God?

BLANCHE

Ik kan niet meer ... *[snikt]*

LEO

Ik ben te ver gegaan. Misschien kunnen de dokters me nog redden?

[staan samen op – omarmen elkaar – licht dooft – gaasdoek langzaam dicht –

kerkmuziek weerklinkt]

9de scène

[kerkmuziek sterft langzaam weg- gaasdoek open – schemerlicht –

Leopold in lang wit kleed in bed – Blanche verschijnt]

LEO

Très Belle, tu es mon épouse, mijn echtgenote.

[Blanche omhelst Leopold]

BLANCHE

Wij zijn man en vrouw.

LEO

Liefste, kan je even één van de twee getuigen, baron Goffinet, terug binnen roepen?

[Blanche verdwijnt en komt terug met Goffinet]

10de scène

LEO

Monsieur Goffinet, je vous présente ma veuve.

[Goffinet reageert verbaasd en bekijkt Blanche, ook zij is verwonderd]

U zult haar beschermen de dagen die zij nog in België zal zijn na mijn dood. Ik bid u haartoegeewijd te zijn zoals u mij veertig jaar hebt gediend.

Madame mag niet van mijn zijde wijken zolang ik niet gekist ben. Dat recht heeft ze.

U zult dat uitleggen aan mijn erfgenamen en mijn opvolger prins Albert. Na mijn begrafenis zal ze naar onze kinderen in Balincourt terugreizen. Tot dan zult u haar alles ter beschikking stellen wat ze nodig heeft.

GOFFINET

Sire, uw wilsbeschikking zal worden uitgevoerd. Ik moet u ook een smeekbede overbrengen.

LEO

[verrast]

Van wie?

GOFFINET

Van Hare Hoogheid prinses Clémentine. Ze vraagt u met aandrang haar te willen ontvangen.

LEO

Wat wil ze van mij? Ik ben te moe om haar te ontvangen. Zegt u haar dat ik moet rusten.

BLANCHE

[pakt de handen van Leopold vast]

Ontvang haar. Verleen mij die gunst.

[Leopold beweegt het hoofd, maar zegt niets]

U weet toch dat ik de schuld krijg als u weigert haar te ontvangen.

Ik wil de verzoening tussen haar en u niet verhinderen.

LEO

[trekt zijn handen van Blanche los en zucht]

Laat haar maar komen om de zaak af te handelen.

GOFFINET

Goed, sire, ik ga de prinses halen.

[Goffinet buigt, glimlacht naar Blanche en wil verdwijnen]

LEO

Monsieur Goffinet, wilt u even terugkomen?

U weet dat ik morgenvroeg om tien uur word geopereerd. Rond vijf uur worden zes kleine kisten van het Congolees secretariaat gebracht. Ik heb u daarover

gesproken. U overhandigt die onmiddellijk aan mijn weduwe. Ze zal op u wachten in het koninklijk paleis.

Daarin ligt het fortuin dat ik haar nalaat. Ik wacht op u, voor ik me laat opereren. Ik wil er zeker van zijn dat, als de operatie slecht afloopt, mijn weduwe en onze twee zonen hun leven lang nooit materiële zorgen zullen hebben.

[Blanche kust de handen van Leopold en omhelst hem – Goffinet af]

11de scène

[Leopold in bed - Blanche zittend naast Leopold in bed]

BLANCHE

U lacht, liefste?

LEO

Ja, ik voel me niet alleen beter na de operatie, maar ik ben meer dan gelukkig.

BLANCHE

Ha?

LEO

Gelukkig omdat we beiden samen zijn, en omdat België me eindelijk heeft gevolgd.

BLANCHE

Nu wordt het moeilijk voor me. Ik volg even niet.

LEO

De krijgswet is eindelijk goedgekeurd. De militaire dienstplicht is nu een feit. Ik heb daarstraks getekend.

BLANCHE

Dan mag ik u feliciteren.

LEO

Wij vertrekken zo vlug mogelijk naar Cap Ferrat. Daar kan ik voldoende rusten.

[geroezemoes vanuit de coulissen]

Wat is dat daar buiten? Vraag dat ze stil willen zijn.

[Blanche loopt naar de coulissen]

BLANCHE

Zijne Majesteit wil rusten. Wilt u respect voor hem tonen?

*[bij terugkeren merkt ze dat Leopold slaapt-kruipt naast Leopold in bed -
Leopold niest in zijn slaap – Blanche veert recht- Leopold opent zijn ogen]*

LEO

Hebt u dat genies gehoord?

BLANCHE

Ja. *[reageert nerveus]*

LEO

Ik was het. Ik nies nochtans nooit. Misschien ben ik wel mijn laatste adem
aan het uitblazen.

[geluid van gieren]

BLANCHE

Gekkie! Probeer opnieuw de slaap te vatten.

...

[Leopold richt zich op en grijpt naar zijn keel]

LEO

Très Belle, ik stik *[rochelend geluid]* ik stik.

*[Leopold probeert op te staan- valt opzij tegen Blanche – licht uit – gaasdoek dicht –
doodsklokken luiden heftig]*

5de AKTE

1ste scène

*[geluid stoppende auto -portier open –al sprekend tegen chauffeur komt Blanche, in
eenkleurige automobielmantel met een sluier om de hoed op zijn plaats te houden en
met handschoenen, uit de coulissen – Blanche kijkt in een bepaalde richting –
geluid rouwstoet met getrommel]*

BLANCHE

Samen met Georges, de kamerheer, heb ik mijn man opgebaard. In generaalsuniform.

Georges was de enige die diep ontroerd was. De anderen... komedianten.

Ze hebben me verjaagd.

Kom kijken...

STEM CHAUFFEUR

Ik blijf bij de auto.

BLANCHE

Ginds komt de stoet.

Iedere keer als iemand de koning kwam groeten, werd ik verzocht mijn overleden man
alleen te laten. Bij de kardinaal ben ik gebleven. Die bekeek me niet eens. Ons huwelijk
is nochtans kerkelijk ingezegend.

[geluid van getrommel wordt heviger]

Daar is mijn man... *[snikt]*

STEM CHAUFFEUR

Wat ziet u nog?

De nieuwe koning. De ruiters dragen toortsen.

STEM STRAATVENTER

Hier, het portret van Leopold en de barones! Pak aan.

[Blanche schudt haar hoofd]

STEM STRAATVENTER

Voor boven uw bed: la poupoule de Popol.

BLANCHE

Ik kan het niet meer aan. We zijn weg.

[licht dimmen tot schemerlicht]

2de scène

[Blanche richting coulissen drukt op fictieve bel bij ..... bankdirecteur verschijnt uit de coulissen]

BLANCHE

Zoals afgesproken ben ik hier , monsieur Beyens.

BEYENS

Uw tegoeden bij de bank zijn geblokkeerd, maar ik overhandig u het fortuin.

BLANCHE

U brengt uzelf in grote moeilijkheden.

BEYENS

De titel van baron, mijn functie... alles wat ik heb, heb ik te danken aan Zijne Majesteit.

BLANCHE

Allemaal goed en wel, maar u...

BEYENS

Alles is geregeld mevrouw, ook dankzij kapitein Marique.

BLANCHE

Dit is de horlogeketting van Leopold. Ze is voor u. Ik ben u zeer erkentelijk.

BEYENS

Ik haal de koffers.

[brengt de eerste koffer die op de scène blijft staan dichtbij de coulissen]

D'r komen er nog vijf.

[schemerlicht – nog meer doven]

3de scène

DOUANIER

Bonjour. Rien à déclarer?

BLANCHE

Euh... non.

DOUANIER

Ouvrez.

Qu'est-ce que c'est?

BLANCHE

Dat is allemaal muziekpapier, monsieur.

DOUANIER

En wat zit er in de andere kisten?

[wijst naar de coulissen]

BLANCHE

Ook muziekpapier.

DOUANIER

Ja?

BLANCHE

Mijn vader is componist.

[Blanche laat haar handschoenen vallen]

DOUANIER

Vos gants.

BLANCHE

Oui, c'est mo... oui, mes gants, merci monsieur.

DOUANIER

Allez, bonne route, madame, et dites un bonjour à votre père.

[geluid van automotor – schemerlicht langzaam uit – douanier en Blanche af –

kist blijft op podium]

EPILOOG

[op de scène verschijnt Durrieux al springend en hinnikend met paardenkop- ondertussen

geluid van een paardenrace – Blanche werpt een kushandje naar Durrieux, opent kist, pakt

het laatste waardepapier eruit en steekt het in de muil van de paardenkop-

Durrieux af – Blanche trekt een tweede kist op de scène – op de scène wordt een stuk

een grote roulette geschoven – Blanche opent de kist en haalt er bankbiljetten uit]

STEM CROUPIER

Mesdames, messieurs, faites vos jeux. Rien ne va plus.

[Blanche strooit de bankjes op de roulette totdat de kist leeg is- de roulette verdwijnt

met het geld – Blanche begint haar kleren uit te trekken, maakt eventueel haar haren los zodat ze er echt slonzig uitziet, richt haar blik op oneindig]

BLANCHE

Rien, rien, rien.